

— Колко остава? — попита Мария съ детско любопитство, макаръ, че знаеше съвсемъ добре деня и часа.

— Още два месеца...

Двамата се огледаха наоколо. Сякашъ се боеха и листата да не ги чуятъ.

— Колко ще се зарадва Белослава, като ѝ кажа... — пошълна Мария, като седна връзъ единъ отсѣченъ близо до корена дънеръ. Следъ това тя дигна внезапно лице къмъ момъка, който стоеше облепнатъ на едно съседно дърво. — Нима наистина великиятъ примикюръ далъ да се разбере, че иска да мине къмъ нашитъ? Азъ не му вѣрвамъ много! Кажи на Илища, че трѣбва да бѣде предпазливъ къмъ него. Върви още тази вечеръ и кажи да се съберагъ у брата на челникъ Матей. Нека обмислятъ хубаво за примикюра... По-добре е да стегнатъ мрежитъ около прахторъ Диманъ. Той държи стрелцитъ. Конницата и пешацитъ сж наши. Оставатъ само стрелци и копиеносци... — тя въздъхна, махна съ ръка — Лесенъ е прахторъ Диманъ. За злато е съгласенъ на всичко. Ако днесъ е вѣренъ на Борилъ, утре ще отиде при този който му плати повече. Ала да имахъ паритъ си у мене! Щѣлото си наследство бихъ дала за да откупя наемници и орѣжиие за Иоанъ... Ще трѣбва да чакамъ докато стана на пълнолѣтна връсть. Ако до тогава Борилъ остави нѣщо и за мене... Или пъкъ ако се омѣжа скоро, тогава чакъ ще имамъ право да дия смѣтка за наследството си, което той управлява като на-стойникъ...

Тя погледна наивно въ очитъ на момъка. Ала като забеляза, че той извива смутено лице настрани, обзетъ отъ чудно вълнение, тя се сепна, замисли се надъ думитъ си, пламна. Дали той не бѣ разбралъ криво словата ѝ? И ядосана, че се е изчервила, тя поруменъ още по-силно, като зрѣла череша, следъ това скочи, погледна нагоре къмъ късчето небе, което се провиждаше презъ високитъ раззеленили се клони на джбовитъ дървета.

— Заоблачва се... Трѣбва да си ходя.

Нѣкаква необяснима плахость задушваше гласа ѝ.

Внезапно тя видѣ въ Радула не другаря, помощника,